

vol en rijk en mooi zou worden . . . . zoo iets als een heerlijke symphonie!"

Daar heb je nu de uitwerking van dat romans-lezen, dacht Blank.

Hij vond het echter raadzaam deze quaestie thans te laten rusten.

„Interessant, interessant . . . . het leven is geen boek; maar mij dunkt, dat jij nog al reden hebt van tevreden te zijn! — Vergelijk jou omstandigheden eens bij die van anderen. Kunnen wij ons niet alles verschaffen, wat we maar wenschen? — Je hebt nooit zorgen gehad; daar zit 't em. Heusch, Emma, je bent ondankbaar! We hebben zóóveel voorrechten en . . . . heb ik je ooit . . . . in iets gedwarsboomd?"

„Neen, neen, ik ben waarlijk niet ondankbaar, Willem . . . . Ik verwijt het jou ook niet, dat alles is, zooals het is. Je doet al, wat ik vraag; maar, zie je, dat ik vragen moet . . . . dat is al . . . . ach . . . . wij zijn zulke uiteenlopende naturen. Dat had ik wel eer moeten inzien; maar toen je me nam, was ik nog zóó onnoozel . . . . Als ik mij alles weer herinner, heb ik er toch al vóór ons huwelijk aan getwijfeld, of ik wel voor je paste. — Wij begrepen elkaar zoo dikwijls verkeerd. Ik vond, dat jij soms zoo raar sprak, zoo onverschillig, net, of je maar wat zei, waarvan je niets meendet . . . . en dan dacht ik: waarom heeft hij me gevraagd, als hij me voor te dom of te kinderachtig houdt om ernstig met me te kunnen praten? . . . . Toch hield ik van je, omdat je zoo goedhartig was . . . . en omdat je me soms zoo lief aankeek. Ik voelde, dat je 't goed met me voorhadt. Eens . . . . ik hoor 't nog . . . . heb je gezegd, dat *ik* alleen je gelukkig kon maken. Dat vond ik zoo zalig, maar . . . . je hebt 't nooit herhaald. In ons engagement hoopte ik, dat alles wel van zelf anders zou worden, als we getrouwd waren; maar . . . ."

„Maar 't is niet anders geworden. — Ik ben je tegengevallen en . . . . dat vertel je me pas, nu we vijf jaar getrouwd zijn."

„Neen, Willem, je begrijpt me weer verkeerd. Jij bent me niet tegengevallen; maar het leven, zie je . . . . het heele leven had ik me anders voorgesteld. Misschien had ik 't eer moeten zeggen; maar . . . . jij was gelukkig . . . . Ik wist niet, wat je er van denken zoudt en . . . . je kon er immers toch niets aan doen."

„Maar wat hadt je dan precies verwacht?"

„Och, allerlei dingen. Ik had gehoopt, dat ik belangstelling zou krijgen in je lannen en wenschen, dat ik zou deelen in al wat je deedt . . . . dat je iets zonders zoudt worden . . . . dat je over bijzondere dingen met me zoudt spreken . . . . dat we met bijzondere menschen zouden omgaan . . . . dat ik trotsch op je zou mogen wezen . . . . Ach, waarom laat je me dat alles zeggen? Ik weet, dat ik nu wreed en onrechtvaardig voor je ben en dat wil ik niet zijn. Ik verlang immers niets meer, dan jou gelukkig te maken en juist dat . . . . jij doet alles voor me, wat je kunt; en ik . . . ."

De beide laatste woorden smoorden in den zakdoek, dien Emma zich weer voor de oogen moest drukken.

Bij de voorlaatsten hield Blank stil.